DEBUTURI LA OPERĂ

(Costin Popa – 28 noiembrie 2005)

O bună politică inițiată și susținută cu succes de fostul directorat al lui Ludovic Spiess, aceea de a refrișa distribuțiile primei noastre scene lirice, pare să fie continuată de actuala conducere interimară a teatrului. Așa a apărut în primele luni ale stagiunii, ceea ce a menținut atractivitatea afișului, a stimulat curiozitatea melomanilor, a criticilor.

Angajată în ultima parte a sezonului trecut, soprana **Irina Iordăchescu** (foto) a dovedit că este o artistă pe deplin formată, stăpână pe meseria sa. Şi nu oricum, ci de la înălțimea unei remarcabile prezențe vocal – actoricești. Interpretarea rolului titular din **Lucia di Lammermoor** de Donizetti a făcut cu prisosință proba calităților sale. Irina Iordăchescu este o cântăreață cultivată, cu atenție la încadrarea stilistică, cu frazare amănunțit gândită și exprimată prin inflexiuni emoționante. Fără să fiu subiectiv, aş spune că există în cântul tinerei artiste mărturia descendenței sale lirice, tatăl său fiind reputatul bariton Dan Iordăchescu.

La el, la ea, se regăsește aceeași preocupare pentru transmiterea prin voce a complexelor stări ale eroilor. Trăirea este puternică, convingătoare. Desenul melodic donizettian, densitatea scriiturii orchestrale sunt teritorii optime pentru punerea în valoare a ambitusului, strălucirii și penetranței glasului Irinei Iordăchescu. În plus, artista are o atrăgătoare prezență scenică, cu joc subtil și pasional. Un câștig pentru trupa Operei Naționale.

Parteneri i-au fost tânărul tenor mexican Hector Lopez și foarte tânărul bariton Vasile Chișiu, încă aflat pe băncile Universității de Muzică. Lopez este o mai veche cunoștință a publicului bucureștean, distribuit cu regularitate în roluri dificil de acoperit cu forțe autohtone, Edgardo din **Lucia di Lammermoor**, **Faust** din opera lui Gounod, Ducele de Mantua din **Rigoletto...** Este o situație care arată penuria de voci, cele tenorale nefiind singurele. Cel puțin pentru acest moment. Plăcut timbrat, glasul lui Lopez își găsește punctele forte în siguranța acutelor dar în anumite zone ale registrului, preocuparea pentru omogenizare trebuie să-i fie una din priorități. Artistul are un temperament nativ care place și atrage.

Vocea lui Vasile Chișiu este de notabilă calitate, robust dotată, situată în perimetrul mai dramatic, cu o severitate a accentului care îi poate aduce satisfacții în repertoriul belcantist și romantic, cu perspectivă către cel verist. În atenție permanentă trebuie să-i stea coerența emisiei (în duetul Enrico – Lucia din actul secund a apărut mult mai voalat ca sonoritate decât în tabloul prim) și îndeosebi disciplina ritmică. Au fost momente de incertitudine căruia tânărul dirijor Tiberiu Soare (și el debutant în opera donizettiană) cu greu le-a făcut față. Chiar s-au putut auzi, din sală, bătăi ritmice din palme venind din cușca salvatoare a suflerului (Smaranda Morgovan), care au încercat să repună pe "linie" pericolele de decalaj voce – orchestră. Trebuie remarcat însă, că Tiberiu Soare este un dirijor cu reale calități de fermitate a gesticii și practica în fosă îi va spori siguranța. Ezitări în întâiul tablou al operei a arătat chiar și corul – de atâtea ori exponentul fără reproș al ansamblurilor scenei lirice bucureștene, dar și interpretul unui rol mic (Normanno), tenorul Gabriel Căţe, care a intonat dubios și chiar a "clătinat" sunete simple. Sunt semnale de alarmă care trebuie să adâncească aplecarea către buna pregătire muzicală a spectacolelor.

Angajați de câțiva ani la Opera Națională, tenorul Virgil Profeanu și soprana Ala Cheptini au debutat recent în **Aida** verdiană. Cei doi artiști au glasuri orientate către repertoriul spint, care pot acoperi alte goluri de distribuire. Așa a și fost, au demonstrat-o cu prisosință. Profeanu domină scena în forță, cu virilitate timbrală bogată în armonice, dramatismul personajului Radamès îi este la îndemână. Mai puțin poezia sa și, iată, celebra romanță **Celeste Aida** a fost privită fără noblețe, fără imaginație, neglijent întrucâtva. Partenera sa, Ala Cheptini, are o voce rotundă, dens și frumos îmbrăcată în atractivă culoare, cu preocupări evidente către rezolvarea pianissimo a dificilelor pasaje acute ale scenei Nilului – cerință indispensabilă partiturii verdiene. Rezultatele sunt de bună factură dar se cer însoțite de desenarea continuă a frazei în aceste pagini.

În alte roluri au evoluat mezzosoprana Gabriela Drăgușin (Amneris), baritonul Ştefan Ignat (Amonasro cu glas de bronz ale cărui fluctuații intonaționale devin alarmante), bașii Horia Sandu (Ramfis cu voce neagră, tunătoare, cavernos – penetrantă, dominatoare și în constant progres), Ştefan Schuller (Regele, ale cărui sonorități peste pasajul de registru s-au pierdut în... imensitatea deșertului și a piramidelor), experimentatul tenor Florin Diaconescu (într-o mult prea veristă abordare a micii intervenții a Mesagerului) și Simonida Luțescu (debut limpid în Marea Preoteasă).

A dirijat cu mână precisă și dinamică Iurie Florea, care a asigurat unitatea relaționării între fosă și platou.